

Verzoend als vijand, gered als 'vriend'

Geliefde gemeente,

Gezworen vijanden.

Als je je daar in onze tijd iets bij probeert voor te stellen, wie komen er dan in je gedachten?

Bij mij: Bush en Bin Laden.

Stel je voor dat één van deze twee zou zeggen: voor vrede heb ik alles over.

En hij reist de oceaan over, en gaat op zoek naar de ander. Dat zou al een aardig verhaal voor in de krant opleveren. Zoiets is nog nooit gebeurd!

Maar dat is nog niet alles. Hij Bush zoekt Bin Laden op (of andersom), en hij zegt: als ik me nu aan jou geef, en je mag met me doen wat je maar wilt, wil je dan de strijd opgeven, en mijn volk (mijn mensen) onbedreigd verder laten leven?

Geen idee of het zou werken, maar het zou in ieder geval heel bijzonder zijn. Een leider die zich letterlijk aan de vijand overgeeft voor zijn volk.

Kun je het je voorstellen?

Aan dit moest ik denken toen ik Rom. 5:8 las:

'God bewees zijn liefde doordat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren.'

"Als God liefde is, waarom doet Hij dan niks aan de ellende in de wereld?"

Dat is een vraag, die je nog wel eens kunt horen. En misschien gaat hij af en toe ook wel door ons heen. Als een modderstroom een paar dorpen overspoelt, en zomaar 1.500 slachtoffers maakt, bijvoorbeeld.

Waarom doet God er niets aan?

Maar is dat eigenlijk wel de goede vraag?

God is sowieso voor ons niet te volgen, niet te begrijpen.

Maar bovendien... hoezo 'doet God er niks aan'??

Heb je zitten slapen, toen we zojuist het avondmaal vierden?

Hebt u niet geluisterd, toen we Romeinen 5 lazen?

God heeft er juist alles aan gedaan, al is het niet zo, met een knip van de vingers, 'hup even de problemen oplossen'.

Het heeft Hem meer gekost dan wie ook.

Meer dan wij ooit zouden kunnen opbrengen.

Daar gaat het inderdaad precies om, bij het Avondmaal.

En daar gaat het ook over, als we Romeinen 5 lezen.

Luister maar.

Ja, God houdt van de wereld, en van u en jullie en mij.
Zou Hij het anders allemaal gemaakt hebben? Zou Hij het anders zo ongelooflijk lang hebben volgehouden met ons?
Maar dat wil nog niet zeggen dat Hij het op onze manier doet. Je moet er niet aan denken, dan zou de hele wereld allang naar de knoppen zijn.
Nee, zijn liefde is van een totaal andere orde, van een volledig andere categorie, dan welke menselijke liefde dan ook.
Onze liefde is maar een stofje, zijn liefde omvat alles. En komt uit het diepst van zijn wezen. En dat is de enige reden dat wij nog bestaan, de enige grond van onze hoop en uitredding.

De enige verlossing uit onze zonde(n). Want "Christus is voor ons gestorven toen wij nog zondaars waren".
Zondaars - zonden. Dat zijn woorden die in onze tijd niet bepaald populair zijn. Als je al begrijpt wat ermee bedoeld wordt, wil je er eigenlijk niks van weten. Want zo slecht zijn we toch ook weer niet? Een woord uit de middeleeuwen...

Hoewel, aan de andere kant, wij kerkmensen nemen dat woord nog wel gemakkelijk in de mond. Misschien wel weer te gemakkelijk. Want hebben we door wat het eigenlijk betekent? Beseffen we wel hoe ernstig het is, hoezeer God erover 'toorn' (met nog zo'n ouderwets woord, straks nog wat meer daarover), en er verdriet over heeft? Ernstig genoeg dat zijn Zoon ervoor moest sterven...

Als we vers 10 lezen, horen we een ander woord, dat eigenlijk hetzelfde betekent.

Waar onze 'zonde' eigenlijk op neer komt - op een andere manier belicht wat het betekent, en zegt over onze relatie met God.
'Vijanden'. Bush en Bin Laden. Hitler en Churchill.

Opstandelingen zonder enige hoop op overwinning of uitredding.
Is God niet de Maker en Koning van alles? Hoe zou er hoop voor ons kunnen zijn, los van Hem, of zelfs als zijn vijand?
Maar dat geeft precies aan wat wij van nature zijn: vijanden van God.
Iedereen.

Natuurlijk kun je dankbaar zijn dat je opgegroeid bent, of nog opgroeit, in 'de kerk', in een christelijk gezin waar God gediend wordt. Dat je ervan hoort op school.
Maar zelfs dan: is het ooit vanzelfsprekend dat je dan ook niet als vijand, maar als 'vriend' van God leeft? Dat je de weg van Jezus gaat?
Eerder integendeel. Toch?

Nee, als het echt aan ons lag, of zelfs maar voor een microscopisch klein deeltje, wie zou er dan ooit gered worden? Wie zou ooit het plafond bereiken?

Nee, (kinderen), het is niets anders dan Gods liefde, zijn Geest, die in je werkt en aan je trekt, om ook echt voor Jezus te kiezen.

Dat is, onder andere, wat ermee bedoeld wordt als er (in vers 10) staat:
'Werden we in de tijd dat we nog Gods vijanden waren al met hem verzoend door de dood van zijn Zoon...'

Jezus voor ons gestorven, toen wij nog vijanden waren...
Laat dat 'ns tot je doordringen, wat dat betekent....
Iemand die zich voor jou geeft, terwijl jij nog zijn vijand bent...

'Vijand'. Daar zit iets in van 'tegenover God', zijn tegenstander; iemand van wie je niets moet hebben, die je het liefst zou bestrijden en vernietigen.
Dat was God voor ons, toen Jezus al voor ons leed en aan het kruis ging.
Laat dat niet op z'n superdiepst zien, hoe erg de zonde is? Hoe ernstig onze situatie is? Hoe groot en radicaal het probleem is?
En hoe groot zijn liefde is...
Hij houdt van ons, niet om iets in ons, maar alleen door wie Hij zelf is. Er is niets dat wij kunnen doen of bijdragen waarom God wel van ons zou moeten houden.
Niets.

Jezus 'durfde het aan' om te sterven voor mensen, die op dat moment nog zwak, vijandig, goddeloos waren; die niets van Hem moesten hebben. (vBruggen)

'Verzoening', zo wordt het dan ook genoemd wat we aan Jezus te danken hebben.
Herstel van relaties; vijanden bij elkaar gebracht; twee partijen die niks meer met elkaar hadden, die weer door één deur kunnen. Vrede.
Verzoend met God - uit het kamp van de vijand, nu aan Gods kant staan.

En dat, om van Hem fantastische dingen te ontvangen - uitredding, genezing, leven.
Vrijpraak (zie vers 9).
Geen angst meer hoeven te hebben voor straf, voor veroordeling.
Zware woorden, maar het is dan ook heel ernstig, een kwestie van leven of dood.

'We zullen worden gered en niet veroordeeld'. Of, zoals je het ook kunt zeggen (wat daar staat): 'We zullen worden gered van de **toorn**'.
Nog zo'n heftig woord, toorn.
Maar dat geeft wel aan hoe zwaar God onze vijandschap opvat.
En hoe groot Jezus' liefde is, die dat heeft verdragen voor ons...

Want 'toorn', daarin klinkt iets door van het einde van de wereld. Als alles en iedereen voor Gods oordeel staat. Net als zijn liefde, blijft zijn toorn. Als iets dat heel diep uit hemzelf komt. Omdat Hij de zonde niet kan verdragen. Omdat uiteindelijk geen vijand van Hem kan blijven bestaan. Er is ook geen enkele manier om ons onder zijn toorn vandaan te wurmen, om het eindoordeel te ontlopen.

Om de dood te ontlopen. Want dan pas eindigt de vijandschap; zonder sterven geen echte verzoening met God. En in de dood maakt het niet meer uit hoe hoog je reikte naar het plafond. Hij is de grote gelijkmaker. In de dood is iedereen gelijk.

Is er dan geen hoop? Eindigt alles in het grauwe 'niets'?
God zij dank, neen. Aan onszelf overgelaten leven we een tijdje, sterven we vervolgens en dan... niets.
Maar er is er één die voor ons de dood is ingegaan: Jezus Christus, onze Koning. De enige die zelf geen 'vijand' van God was. Die bij ons 'aan de verkeerde kant' kwam staan. En die ons ook nog es liet begaan, toen wij Hem uitspuugden en aan het kruis nagelden.

Beste mensen, kinderen, denk 'ns aan het allerliefste, het kostbaarste dat je hebt.
[..]

Iets waar je hard voor geknukt hebt om het te krijgen, of wat je veel moeite heeft gekost. Je zou het nooit meer kwijt willen...

En dan moet je juist dát opgeven, wegdoen, omdat iemand anders daarmee gered kan worden...

Als je dat dan in het oneindige doortrekt, kom je een klein beetje in de buurt van wat God deed, toen Hij zijn Zoon gaf om te sterven...

Laten we nog eens teruggaan naar vers 10:

'Werden we in de tijd dat we nog Gods vijanden waren al met hem verzoend door de dood van zijn Zoon, des te zekerder is het dat wij, nu we met hem zijn verzoend, worden *gered door diens leven*.'

Dat is wel de grootst mogelijke tegenstelling: tussen onze vijandschap, onze verlorenheid, onze gebrokenheid zonder God - en het schitterende leven dat Jezus kent. Want de dood kon Hem niet vasthouden. Hij leeft!

En zoals zijn sterven ons verzoende, betekent zijn leven onze redding. Onze enige hoop op verlossing.

Hij leeft, voor altijd. Wie Hem aanneemt als 'Heer' en 'Grote leider', sterft als het ware 'in Hem', én leeft nu ook 'in Hem'. De grote bevrijding! Dan jaagt de dood geen angst meer aan...

Onze enige zekerheid en hoop, alleen in Hem. Er is niets, maar dan ook niets, in ons waar we vanuit kunnen gaan of op kunnen bouwen om de relatie met God te herstellen. Dat kan alleen op Gods liefde voor zijn vijanden, die maakte dat Jezus zich gaf.

Ja, dat geeft uitzicht en lucht. Want straks aan het eind, kan niets of niemand ons wat maken, maar dan worden we gered. Dan worden we weer heel. Dan is er geen afbraak meer of ziekte, zelfs geen chronische waar sommigen van ons nu onder gebukt gaan; geen psychische nood of aandoeningen, geen eenzaamheid.

Met dat uitzicht kunnen we ook nu vooruit: 'We prijzen ons zelfs gelukkig onder alle ellende...' (vers 3). Geborgen in zijn leven kunnen we alles aan.

Met Jezus komen we tot ons doel: de vijandschap opgeheven, vinden we een leven tot eer van de Vader:

'En meer nog, dat wij God prijzen danken we aan onze Heer Jezus Christus, door wie we nu al met God zijn verzoend.' (vers 11)

Het uitzicht, dat ook nu ons leven al mag stempelen. 'Vijanden liefhebben'. Zelfs je vijanden. En dus helemaal de 'gewone' mensen die je tegenkomt, hier vandaag, morgen in je dagelijkse leven. Maar ook hen met wie je uit jezelf niet zo veel hebt, die van ver komen misschien. Die een andere cultuur of godsdienst hebben.

Of die je tegenstaan, en misschien jou niet moeten.

[Matteüs 5:43-48].

Amen